

*Elke dag is mijn lievelingsdag.
Dat zei opa altijd. Maar Sophia
heeft geen zin meer in saaie
doodgewone dagen met huiswerk,
regen en karbonaadjes in de
vriezer. Als ze tien wordt, krijgt
ze gelukkig een heel bijzonder,
magisch verjaardagscadeau,
waarmee ze alle saaie dagen kan
overslaan. En dus viert ze elke dag
haar verjaardag, met glitterkleren,
taart en cadeaus! Sophia voelt zich
de koningin van het leven. Totdat
alles volledig uit de hand loopt...*

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 800 6

9 789051 168006

ENGELL - KJÆR

DE GOUDEN KLOK

DE GOUDEN KLOK

SARAH ENGELL

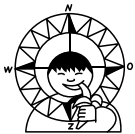
MET ILLUSTRATIES VAN
SIGNE KJÆR

DE VIER
WINDSTREKEN

DE GOUDEN KLOK

SARAH ENGELL

MET ILLUSTRATIES VAN
SIGNE KJÆR

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Lammie Post-Oostenbrink

Oorspronkelijke titel: *Gulduret*

© 2024 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© Sarah Engell (tekst), Signe Kjær (illustraties) & Forlaget Carlsen, 2022

Uitgegeven met toestemming van Babel-Bridge Literary Agency

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Polen

NUR 282 / ISBN 978 90 5116 800 6

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE VIER WINDSTREKEN

Het eerste waar Sophia aan dacht toen ze wakker werd, was haar verjaardag. Het woord verwarmde haar als de augustuszon buiten. Een hele dag met mama en papa, want zij hadden vrij. Niemand had vandaag haast en opa zou de beste schattenjacht van het jaar organiseren.

Toen ze aan opa dacht, verdween het warme gevoel. De lange staartveren pasten bijna niet in de schoendoos. *Rust zacht, Zeeman*, had opa geschreven voor hij de groene papegaai onder de treurwilg in zijn tuin had begraven.

Nu rustte opa zelf op het kerkhof, heel dicht bij de zee. Hij had namelijk gevaren toen hij jong was en mama en Sophia nog niet bestonden. Hij zat in zijn diepe, kerriegele leunstoel toen mama hem vond. Er lag een bloemenboek op zijn schoot en het leek alsof hij gewoon zat te slapen.

Elke dag is mijn lievelingsdag.

Dat zei opa altijd. Het paste net op de grafsteen, onder de jaartallen en de witte duif. Sophia vond eigenlijk dat er geen duif maar een groene papegaai op de steen hoorde te staan, maar die had de steenhouwer niet kunnen regelen.

Elke dag. Sophia snapte niet wat opa bedoelde, al had hij het heel vaak uitgelegd. Nu was Sophia klaarwakker. Ze stond op en schoof de gordijnen open. In de tuin stond papa op zijn klompen de vlag te hijsen. De ochtendzou stond groot en rond aan de blauwe hemel. Sophia's verjaardag was ook rond. Het klonk vreemd, een ronde dag, maar opa zei altijd dat de dagen allerlei vormen en kleuren hadden. Sophia trok de la open waarin ze al zijn schatkaarten bewaarde. Hoe ouder ze werd, hoe moeilijker hij de schattenjacht maakte. Nu zou ze nooit meer een schatkaart krijgen. Ze keek naar de hemel.

Naar de witte meeuwen en de zwevende wolken en al het blauw. Het was een mooie dag. Toch voelde ze de warmte niet meer in haar lijf. Ze dacht aan de geur van opa's pijp. Zijn wollen trui en Zeeman die door de woonkamer vloog en een regel uit een liedje van lang geleden krijste. *En weldra is de koffie klaar.*

De vlag was gehesen en Sophia zag papa niet meer. Ze hoorde bordjes rinkelen en gedempte stemmen in de keuken.

Opa vond ook dat mama en papa te veel werkten. Hij vond dat ze Sophia beter over planten en bloemen konden leren. Hoe die opengingen als de zon scheen en weer dichtgingen als het donker werd. Dat een plant die onkruid werd genoemd soms de allermooiste was. Dat planten sprookjesachtige namen kunnen hebben zoals *vogelmuur, ereprijs, ganzenvoet, koekoeksbloem*. Sophia oefende de namen nog steeds als ze langs de weilanden naar de schoolbushalte liep. *Akkervergeet-mij-nietje, fijnstraal...*

Het geluid van voetstappen haalde haar uit haar gedachten en ze schoot haar bed weer in. Ze sloot haar ogen en deed alsof ze sliep.

'Er is er een jarig, hoera, hoera...' Het haar van mama en papa was slaaprommelig en ze maakten een potje van het verjaardagslied, want ze zongen zoals altijd sommige stukjes in de verkeerde volgorde: 'daarom zingen we blij' zongen ze voor 'dat kun je wel zien, dat ben jij'.

Sophia had niet door dat ze glimlachte, ze merkte het pas toen mama zei dat ze dat had gemist en ze een kus op Sophia's voorhoofd drukte.

De kerriegele leunstoel was vijf weken geleden.

Alle spullen pasten maar net op het dekbed. De bordes stonden de hele tijd scheef, maar het was gezellig om samen op bed te zitten.

Er stonden tien kaarsjes op de taart en Sophia kreeg een extra groot stuk. Het paste bijna niet op het bordje.